

Praga, 14 września 2010 r.

WNIOSKI

ze spotkania komisji ds. Unii Europejskiej Izby Poselskiej i Senatu Parlamentu Republiki Czeskiej; Zgromadzenia Narodowego Węgier, Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Rady Narodowej Republiki Słowackiej

Przedstawiciele komisji ds. Unii Europejskiej państw Grupy Wyszehradzkiej:

W odniesieniu do procesu wzmocnienia koordynacji polityki gospodarczej:

- deklarują swoje poparcie dla nowej, zacieśnionej koordynacji polityki gospodarczej określonej w komunikacie Komisji Europejskiej nt. wzmocnienia koordynacji polityki gospodarczej; jednakże podkreślają jednocześnie, że należy uszanować uprawnienia i suwerenność parlamentów narodowych w procesie zatwierdzania budżetu;
- wspierają propozycje wzmocnienia i usprawnienia funkcjonowania Paktu Stabilności i Wzrostu, stanowiącego podstawę współpracy fiskalnej w UE, zwracając szczególną uwagę na działania zapobiegawcze i naprawcze oraz mając na względzie to, że stabilizacja finansowa w strefie euro ma wpływ na stan gospodarki całej Unii Europejskiej;
- wspierają polską inicjatywę dotyczącą specjalnego potraktowania kosztów reform systemów emerytalnych w ramach Paktu Stabilności i Wzrostu, aby nie utrudniać niezbędnych reform systemów emerytalnych w państwach członkowskich;
- podzielają opinię, że europejski okres oceny (tzw. semestr europejski) tj. przedkładanie programów konwergencji i stabilizacji, w tym założeń budżetowych na dany rok, jednocześnie z programami reform krajowych, może przyczynić się do wzmocnienia powiązań pomiędzy polityką budżetową i realizacją celów określonych w strategii UE 2020;
- rozumieją potrzebę utworzenia europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej będącego odpowiedzialnością UE na kryzys zadłużenia publicznego, przy czym pomoc świadczona w ramach tego mechanizmu musi być ściśle uzależniona od podjętych środków naprawczych, a mechanizm ten powinien być zarządzany w pełni zgodnie z najlepszymi praktykami stosowanymi przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy, który ma długoletnie doświadczenie w procesie świadczenia pomocy makrofinansowej;
- są świadomi, że pomoc finansowa świadczona na podstawie dwustronnych umów kredytowych jest wynikiem suwerennej decyzji podjętej przez dane państwo członkowskie i powinna być w związku z tym szanowana;

W odniesieniu do nowych propozycji dotyczących nadzoru nad rynkami finansowymi:

- zdecydowanie popierają ogólne podejście przyjęte przez Radę ECOFIN 2 grudnia 2009 r. w odniesieniu do roli i uprawnień nowych Europejskich Organów Nadzoru (ESA);

- wyrażają zaniepokojenie w kwestii ostatecznego kompromisu osiągniętego w trakcie negocjacji pomiędzy Parlamentem Europejskim i Radą w dniu 2 września 2010 r., znacząco różniącego się od kompromisu uzgodnionego przez Radę. Ten nowy kompromis rozszerza uprawnienia ESA, czemu nie towarzyszy przyjmowanie przez nie odpowiedzialności za podejmowane decyzje, łagodzi postanowienia ochronnej klauzuli fiskalnej oraz umożliwia podejmowanie przez ESA indywidualnych decyzji dotyczących instytucji finansowych;
- wzywają członków Parlamentu Europejskiego reprezentujących kraje Grupy Wyszehradzkiej do wspólnej obrony kompromisu osiągniętego przez Radę ECOFIN;

W odniesieniu do przeglądu budżetu i wynikającej z tego możliwości zwiększenia konkurencyjności państw członkowskich:

- zdają sobie sprawę z delikatności sytuacji, w której należy znaleźć właściwą równowagę pomiędzy celami UE finansowanymi z budżetu UE, której państwa członkowskie mogą mieć różne, częściowo rozbieżne interesy;
- są jednakże zdania, że wspólnym celem dla całej wspólnoty powinno być zwiększenie konkurencyjności UE oraz wzmocnienie jej spójności w skali globalnej gospodarki rynkowej;
- oczekują znacznego zwiększenia funduszy przeznaczonych na promowanie konkurencyjności w ramach strategii EU 2020, a nie tylko zmiany nazwy określającej środki finansowe dostępne w ramach pozycji 1a „Konkurencyjność na rzecz rozwoju i zatrudnienia”;
- podkreślają, że najsilniejsze bodźce wzrostu konkurencyjności to przyjazne środowisko biznesowe bez zbędnych regulacji oraz dokończenie liberalizacji rynku wewnętrznego UE, w tym w zakresie swobodnego przepływu pracowników;

W odniesieniu do negocjacji dotyczących zmian klimatycznych po roku 2012:

- popierają zawarcie nowej umowy globalnej w sprawie wyeliminowania negatywnego wpływu zmian klimatycznych w okresie po roku 2012, która położy nacisk na rozwój technologii jako najważniejszego czynnika tego procesu;
- w odniesieniu do wyników negocjacji przeprowadzonych podczas konferencji w Kopenhadze w grudniu 2009 r. wyrażają nadzieję, że konferencja w Cancun przyczyni się do jaśniejszego określenia realistycznych zobowiązań państw w niej uczestniczących;
- pragną podkreślić znaczenie uzgodnienia wspólnej pozycji państw członkowskich UE w powyższych kwestiach i popierają koncepcję intensywnej współpracy państw członkowskich w celu opracowania skutecznych rozwiązań w ramach przygotowań do następných kluczowych spotkań;
- są przekonani, że nie należy podejmować żadnych dalszych decyzji dotyczących zwiększenia zobowiązań UE w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, jeżeli inni gracze globalni nie zobowiążą się do udziału w wysiłkach zmierzających do zmniejszenia emisji w skali międzynarodowej;
- podzielają przekonanie, że wszelkie rozmowy dotyczące zwiększenia zobowiązań UE w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych powinny opierać się na

szczegółowej, przeprowadzonej przez Komisję Europejską, ocenie wpływu tego typu działań na poszczególne państwa członkowskie;

- uważają, że ze względu na zagrożenie dla niektórych sektorów w przypadku zbyt daleko idących zobowiązań, prowadzone w przyszłości rozmowy oraz działania na poziomie UE w obszarze ograniczenia emisji gazów cieplarnianych powinny uwzględniać możliwość obciążania poszczególnych sektorów w różnym stopniu, tak aby utrzymać konkurencyjność rynków europejskich wobec reszty świata;
- uważają, że inwestycje w rozwój nowych technologii mają zasadnicze znaczenie w procesie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;

W odniesieniu do współpracy międzyparlamentarnej w ramach COSAC:

- uznają co do zasady kluczowe znaczenie parlamentów narodowych w kwestii wzmocnienia demokratycznej legitymacji w procesie decyzyjnym UE;
- podzielają przeświadczenie, iż skuteczna współpraca międzyparlamentarna to warunek niezbędny do wdrożenia nowych uprawnień przyznanych parlamentom narodowym na mocy postanowień Traktatu z Lizbony, szczególnie w obszarze kontroli pomocniczości;
- pragną podkreślić, że współpraca międzyparlamentarna nie powinna koncentrować się na ogólnej kwestii wymiany najlepszych praktyk parlamentarnych, ale również na umożliwianiu jak najwcześniejszej wymiany poglądów na temat określonych projektów aktów ustawodawczych; i w związku z tym
- rozumieją potrzebę wyłaniania już na wczesnych etapach (np. na podstawie programu prac komisji) tych projektów aktów ustawodawczych, które byłyby istotne z punktu widzenia badania ich zgodności z zasadą pomocniczości, przy czym taki wybór nie pociągałby za sobą żadnych znaczących konsekwencji ani nie byłby wiążący;
- uważają ponadto, że udział wyspecjalizowanych komisji w procesie kontroli parlamentarnej stanowiłby użyteczne narzędzie pozwalające rozszerzyć debatę na temat opinii parlamentów dotyczących projektów aktów ustawodawczych UE;
- nie popierają inicjatywy ustanowienia nowego organu międzyparlamentarnego odpowiedzialnego za Wspólną Politykę Bezpieczeństwa i Obrony, ponieważ istniejące struktury są w tym względzie w zupełności wystarczające;

W odniesieniu do współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych:

- są świadomi, że zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, a w szczególności w obszarze byłego trzeciego filaru, wymagają zwiększonej kontroli parlamentarnej;
- pragną przypomnieć Komisji o potrzebie informowania na bieżąco parlamentów narodowych na temat stanu oceny decyzji Eurojustu i Europolu oraz konsultowania się z nimi w trakcie opracowywania nowych rozporządzeń dotyczących Eurojustu i Europolu w odniesieniu do ustanawiania procedur dotyczących zaangażowania parlamentów narodowych w proces oceny działań Eurojustu oraz kontroli działań Europolu;

- będą z uwagą obserwować wdrażanie programu sztokholmskiego i pragną zachęcić następną prezydencję Grupy Wyszehradzkiej do ułatwiania koordynacji w procesie opracowywania stanowisk państw Grupy Wyszehradzkiej na temat najistotniejszych działań UE planowanych w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- zachęcają następną prezydencję Grupy Wyszehradzkiej do rozwijania współpracy w ramach Grupy Wyszehradzkiej w obszarze migracji w duchu zasad zawartych we wspólnej deklaracji „Budowanie partnerstwa ds. migracji” przyjętej na konferencji ministrów, która odbyła się w kwietniu 2009 r. podczas czeskiej prezydencji w UE;
- nawołują do bardziej zrównoważonego podejścia do różnych obszarów geograficznych w procesie tworzenia zewnętrznej polityki migracyjnej UE.

Tłum. z jęz. ang.: J. Kwiecień (BSMUE)